

schneiden eines einzelnen Systems (Darm, Tracheen, Muskeln oder Nerven) beschränkt wird. Damit entfallen die Voraussetzungen für die Möglichkeit von Kopftransplantationen und alle aus diesen gezogenen Folgerungen. Von Finkler musz verlangt werden, dasz er Belegstücke für seine gegenteiligen Behauptungen der histologische und physiologische Nachprüfung durch Fachgelehrte zugänglich macht. Dahin von Deutscher Seite an ihn gerichteten Aufforderungen hat er bisher nicht entsprochen. Die Wissenschaft hat angesichts der allen Erfahrungen widersprechenden Angaben des Wiener Autors keine Veranlassung, sich weiter mit ihm und seinen Schriften zu beschäftigen, solange diese Bedingung nicht erfüllt ist."

Om ongeveer half negen sloot onze voorzitter de vergadering. Tot 't volgend jaar!

ZEER BELANGRIJKE AANWINSTEN VOOR HET MUSEUM.

Verreweg de meeste leden van het Natuurh. Genootschap in Limburg hebben wel 'ns 'n bezoek gebracht aan Valkenburg en dan ook bezocht de Daalheimer groeve, waarin, op ingenieuze wijze, 'n Kolenmijn is nagebootst.

De eigenaar, ons medelid de heer Emile Caselli, heeft destijds in deze groeve 'n Museum aangelegd met allerlei krijtfossielen, zooals we dit ook hebben in den St. Pietersberg.

Krijtfossielen, vooral beenderen, eenmaal weggenomen uit de mergel, waarin ze zoovele, vele eeuwen waren „ingebed", en dan ondergebracht in 'n vochtige omgeving, gaan, na verloop van ettelijke jaren, te niet.

Gelukkig heeft de heer Caselli zulks ingezien en ons verlot gegeven om, naar goedgevinden, voorwerpen uit zijn verzameling over te brengen naar 't Maastrichter Museum.

Dat hebben we met bekwamen spoed gedaan. En zodoende is op 5 Dec. l.l. 't Museum met menig waardevol stuk verrijkt.

'n Woord van dank aan den heer Emile Caselli is hier zeer zeker gepast.

Te méér omdat hij ons tegelijkertijd afstond 'n vondst, zoo even in een der Valkenburger grotten gedaan, en wier gelijke, zeer waarschijnlijk in de laatste honderd jaren in Limburg niet plaats heeft gehad. Mosasaurusresten!!

We hebben goede hoop dat, in den loop van 1926, deze Mosasaurusresten door den heer Caselli geschonken, van bevoegde zijde worden beschreven en volstaan er nu mee te zeggen, dat ze klaarblijkelijk afkomstig zijn van één en hetzelfde individu.

Ze bestaan o.a. uit 'n twaalfstal rugwervels, uit meerdere ribben en knoken, die nog voor 'n zeer groot gedeelte in de mergelblokken verborgen zitten en eerst, na praeparatie, de belangrijkheid dezer vondst, in gansch haar luis-

ter zullen toonen en verder uit een achttal kiezen.

Zij die in den laatsten tijd 'n bezoek hebben gebracht aan het Natuurhist. Museum hebben 't gipsafgietsel kunnen bewonderen van „den Mosasaurus", destijds door de Franschen meegenomen naar Parijs.

Hebben heel zeker ook verbaasd gestaan over de kolossale afmetingen der tanden. En toch.... die tanden zijn maar tandjes, vergeleken bij de 5 mooi gave en 3 erg gehavende tanden, welke behooren tot de Mosasaurusresten, geschonken door den heer Emile Caselli te Valkenburg.

Maastricht.

Jos. CREMERS.

WAT WETEN WE VAN DE MOSASAURUS EN HOE ZIJN WE AAN DEZE KENNIS GEKOMEN?

Bij 't lezen van 't vorige maandverslag, waarin voorkomt de mededeeling, dat een gipsafgietsel van de Mosasaurus-schedel overgebracht is van de Gem. H. B. S. te Maastricht naar ons Museum en naar aanleiding van de mooie vondsten in Valkenburg (zie dit Maandblad), zullen misschien eenigen zich afvragen wat toch die Mosasaurus is, anderen zullen zich voor oogen halen de uitgehouwen hagedis in den wand van de grot van den St. Pietersberg. De eersten hebben geen, de laatsten een verkeerde voorstelling van dit merkwaardige dier. In de wetenschappelijke wereld is trouwens de voorstelling van en de plaats, die men de Mosasaurus in de systematiek toekende, dikwijls veranderd. Oorspronkelijk beschouwd als een walvisachtig dier, kwam men later tot de conclusie, te doen te hebben met een reptiel en wel, niet verwant met de krokodillen, zooals eerst werd gedacht, maar met de hagedissen.

Een tweede vraag, die men zal stellen, is: „Hoe komt men aan de kennis omtrent den bouw en levensverrichtingen van een dergelijk uitgestorven dier?"

Laten we dus nagaan, wat we thans weten van de Mosasaurus en langs welke wegen we tot die kennis zijn gekomen.

In 't Mesozoïcum hadden de reptielen hun bloeitijd en vinden we, zooals thans onder de Zoogdieren, vormen, die zich hadden geadapteerd aan 't leven in de lucht, (Rhamphorhynchus, Pterodactylus e.a.) of aan 't leven in 't water. Tot deze aan 't waterleven aangepaste vormen behooren o.m. de Ichthyosaurus en de Mosasaurus. Van de Mosasaurus nu werd in 1780 in den St. Pietersberg, 300 M. van den ingang van 't fort St. Pieter, 30 M. onder 't begane oppervlak een schedel gevonden, die een lengte had van ± 1.20 M. Jammer genoeg bleef deze waardevolle vondst niet voor ons land behouden. Bij de inname van Maastricht